

Tři dcery. Odlehlý ostrov. Tajemství, která se derou na povrch...

OSTROV ČARODĚJNIC

C. J. COOKE

OSTROV ČARODĚJNIC

Copyright © 2021 by C. J. Cooke

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být
rozšiřována bez písemného souhlasu
nakladatele.*

Translation © Jakub Marx, 2023

Cover © Andrew Davis, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3817-5 (pdf)

C. J. Cooke

OSTROV
ČARODĚJNIC

přeložil Jakub Marx

FOBOS

*pro Amy Hyndmanovou (zemřela roku 1662)
a všechny čarodějnice z minulosti, současnosti i budoucnosti*

„Pro zimu se hodí smutný příběh. Zním jeden o vílách a strašidlech.“

– William Shakespeare, *Zimní pohádka*

„Ti, kteří vás přinutí uvěřit nesmyslům, vás mohou přimět, abyste páchali zvěrstva.“

– Voltaire

Svazují nám nohy a kotníky, strhávají z nás oblečení a polévají nás alkoholem. Amy křičí a třese se jako právě narozené jehně. Snažím se k ní dosáhnout, ale pod krkem mám Stevensův nůž. Má obličej tak blízko u mě, že cítím jeho odporně páchnoucí dech. Rozevřít dlaň a ukazuje kameny, které mi vzápětí nacpe do úst a rozdrtí mi zuby. Dusím se směsí krve a zlámaných stoliček.

Začínají Amy stříhat vlasy, a jelikož jí hebké černé kadeře odřezávají hned na povrchu kůže, z bledé lebky jí vytrysknou tmavé potůčky krve. Stevens mi prudkým výpadem vrazí nůž hluboko do hrudi a zasáhne přitom klíční kost. Šokem se mi podlomí kolena. Nemůžu dýchat, natož mluvit. Amy dlouze zavřeští. Zní to jako řev poraněného zvířete.

Už cítím oheň, ale nebojím se ho.

Počkej na mě, Amy. Počkej.

LIV, 1998

Lòn Haven
Black Isle, Skotsko

I

Maják nesl jméno Stesk. Uprostřed mozaiky skal černých jako antracit, kde ho přes sto let bičovaly nelítostné poryvy větru a deště, se tyčil rovně k nebi jako bílý šroub, který svírá zemi, oblohu a oceán dohromady. Ve své zchátralosti okouzlival tím, jak se z něj pod nápořem severních větrů jemně drolila barva a jeho okenní rámy prokvétaly rzí, což svědčilo o tom, že stavba mívala svůj účel a využití. Vždycky jsem majáky považovala za krásné symboly, ale tenhle byl něco víc. Působil na mě totiž až znepokojivě povědomým dojmem.

Blížila se noc a my se dosud nepotkaly s majitelem. Ujely jsme stovky kilometrů přes hory, po cestách klikatících se ospalými vesničkami, většinou v závěsu za stády dobytka. Přípluly jsme trajektem a čtyřikrát se ztratily, protože jsme se řídily zastaralým autoatlasem politým kávou, ve kterém chybělo několik stránek.

Zaparkovala jsem za starým range roverem. „Jsme na místě,“ oznámila jsem děvčatům, jež na zadním sedadle spala opřená o sebe. Přes Clover, která na sobě měla jen plavky

a džíny, jsem přehodila nepromokavý plášť. Pak jsem ji vytáhla z auta a šly jsme se projít po skalnaté pláži poseté vyčnívajícími ostrůvky travin a houževnatých bílých kvítků.

Všechny čtyři jsme pozorovaly zátoku. Byl to neutěšený výjev.

Za fialovým mrakem se schovával měsíc v úplňku a oceán dorážel na tmavé útesy. Ozýval se křik racků kroužících nad námi. Vidlicovitě rozrostlé stromy ošlehané větrem lemovaly celý ostrov a dohlížely na něj.

II

Poblíž Stesku stál nízký kamenný domek, který dříve sloužil jako obydlí pro strážce majáku. Dým stoupající z komína nám do nosu vháněl zemitou vůni rašeliny. Ze stavení vyšla žena a pozdravila nás.

„Vy jste Olivie?“ zeptala se.

„Zdravím,“ řekla jsem. „Promiňte, že tu jsme dříve, než jste čekali...“

„S tím si nelamte hlavu. Pojdte se schovat do tepla.“

Ocitly jsme se ve stísněné předsíni, kde na stěně visela čelistní kost žraloka. Luna natáhla ruku a chtěla si sáhnout na některý ze zubů, ale zadržela jsem ji.

Saffy kývla hlavou směrem ke kosti. „To byl žralok bílý?“

„Žralok sledový,“ opravila ji žena a vysunula bradu. „Velcí bílí žraloci tady nežijí. Ale pozor, žralok sledový je úplně stejně velký a nebezpečný.“

„Nemám ráda žraloky, mami,“ zašeptala Clover.

„V zátoce se často potlouká žralok veliký,“ vysvětlovala žena a podívala se přitom na Lunu, která na mě vrhla vyděšený pohled. „Ale s ním budete vycházet dobře, nemá totiž zuby. Říkáme mu Basil.“

„Tady budeme bydlet?“ zeptala se Saffy ostražitě a nespouštěla oči ze žraločí čelisti.

„Přesně tak,“ odpověděla žena a otočila se k děvčatům. „Jmenuju se Isla Kissicková a jsem nesmírně ráda, že vás můžu poznat. Ale bohužel znám jenom jméno vaší maminky. Představíte se mi?“

„Já jsem Luna a je mi devět,“ řekla Luna.

„Luna,“ zopakovala Isla. „To je půvabné jméno!“

„Znamená to ‚měsíc‘,“ dodala Luna ostýchavě.

„Já jsem Clover,“ představila se Clover a loktem odstrčila Lunu. „Je mi sedm a půl roku a moje jméno znamená ‚čtyřlístek‘.“

„Další rozkošné jméno,“ poznamenala Isla. „Určitě už je ti známo, že čtyřlístky nosí lidem štěstí.“

Clover přikývla. „Mhm. Ale maminka říká, že každý je svého štěstí strůjcem.“

„Moc chytré,“ pohlédla na mě Isla souhlasně. Pak se otočila k Saffy, která okamžitě zrudla.

„A copak je tohle za krásku?“ zeptala se Isla.

„Sapphire,“ zamumlala Saffy s pohledem upřeným k zemi. „Je mi patnáct.“

„Ale to je báječné!“ zavýskla Isla. „Mám dceru Rowan, která je stejně stará. Určitě se brzo seznámíte. Teď se pojdte posadit. Mám pro vás večeri.“

Kývla jsem na děvčata, aby odložila igelitové pytle s věcmi v předsíni, a potom jsme následovaly Islu dozadu do kuchyně. Z vůně čerstvě upečeného chleba a rajčatové polévky se mi začaly sbíhat sliny.

Pokládala jsem Islu za partnerku pana Robertse, ale ukázalo se, že je to jeho hospodyně. Byla drobné štíhlé postavy, měla dlouhé kaštanové vlasy úhledně sepnuté do drdolu a zkoumavě si nás prohlížela bystrými kulatými očima. Měla roztomilý skotský přízvuk a hovořila tak rychle, jako by pro ni slova byla příliš horká a ona je nemohla udržet v ústech. Byla vkusně oděná, v nažehlené bílé košili a šedých kostkovaných kalhotách, a na nohou měla vyleštěné kotníkové boty. Kamenný domek byl nemožně obstarožní. Později jsem se

dozvěděla, že Lòn Haven je plný vychýlených časových sfér, což platilo i pro jeho obyvatele. Nepřítomnost moderních obchodních řetězců a neuvěřitelně členitý terén dávaly člověku pocit, že se vrátil zpátky v čase, možná až na samý počátek světa. Samotný maják byl zbudován na základech starověké skotské kamenné věže postavené v místě neolitického hradiště, které pro změnu vzniklo na skále z období pozdní jury. Celé to tedy připomínalo architektonickou matřjošku.

III

„Tady máte,“ řekla Isla a položila před nás misky s polévkou tak horkou, až se z ní kouřilo. Znovu jsem se omluvila za zmatky spojené s naším příjezdem. Původně jsem plánovala, že začnu na zakázce pracovat až za několik týdnů, ale z náhlého popudu jsem vyrazila na sever dříve. Přesněji řečeno k tomu došlo uprostřed noci. Odřídila jsem celou cestu z Yorku do Cromarty, kde jsme však zjistily, že trajekt toho kvůli silnému větru nevypluje. S děvčaty jsme tedy musely přečkat velmi chladnou a nepohodlnou noc v autě na odpočívadle.

„Tím se netrapte,“ uklidňovala je Isla. „Dokud bude pan Roberts pryč, o všechno se postarám.“

„Budeme spát zase v autě?“ zeptala se Clover a otřela si ústa do rukávu.

„V autě?“ pohlédla na mě Isla a očekávala vysvětlení.

„Určitě tu je dost postelí pro všechny,“ vyhrkla jsem a tentokrát jsem naopak já čekala na její souhlas. Nechtěla jsem rozebírat, že jsme musely spát venku.

„Samozřejmě,“ řekla. „Pojďte, provedu vás.“

Kamenný domek byl malý, avšak účelně uspořádaný. Z kuchyně vedly dveře dozadu, do komory s pračkou a toaletou. Pohodlné spaní v čerstvě povlečených postelích nabízely tři ložnice. V koupelně byl sprchový kout.

Následovaly jsme Islu do obývacího pokoje v přední části domku, odkud byla vidět zahrada.

„Jistě jste si už všimly, že na ostrově je trochu chladno. Takže topte dle libosti.“ Kývla směrem ke kamnům na dřevo. „Vedle domku najdete kůlnu plnou dříví. A do skříní jsem nachystala zásobu dek, abyste se mohly večer pořádně zachumlat. Což mi připomíná, že občas vypadává elektřina. Ale s tím si nedělejte starosti. Víte, jak se zachází s petrolejkou?“

Sledovala jsem její pohled ke staré petrolejové lampě na okenní římsce, kterou jsem považovala za dekoraci. Neuniklo mi, že jakmile se ukázalo, že s lampou zacházet neumím, Isla obrátila oči v sloup.

„Nebojte, dám vám instrukce,“ trochu škrobeně se usmála.

„A pan Roberts tady bydlí?“ zeptala se Saffy.

„Tohle není jeho jediná nemovitost,“ odpověděla Isla. „Nícméně ne, nežijte tu. Hlavní sídlo má severně odsud, asi dvacet minut cesty autem.“

„Řeknete mu, že jsem přijela?“ požádala jsem ji.

„To bych ráda,“ odsekla Isla, „ale je právě na moři.“

„Na moři?“

„Tak, tak. Sice vlastní na ostrově nějakých šest domů, ale nejradši tráví čas na lodi.“

„Já mám taky loď,“ pochlubila se Clover.

Isla povytáhla obočí. „Vážně?“

„Je zelená a má fialový komín. Hraju si s ní ve vaně.“

„Vsadím se, že loď pana Robertse je kapánek větší,“ poušmála se Isla. „V tuhle roční dobu se většinou plaví na Shetlandy.“

„Takže je to pirát?“ užasla Clover.

Isla se sehnula do výšky jejích očí. „Ne, ale hádám, že by to bylo něco pro něj.“

„A vy jste ze Shetland?“ vyptávala se Clover a přitom konečky prstů přejížděla po hrubé tapetě z dřevěných třísek. Měla tenhle typ povrchu ráda.

„Ne,“ řekla Isla. „Jsem z Lòn Havenu. Odkud pocházíš ty?“

„Z maminčiny vagíny,“ odpověděla Clover.

Viděla jsem, jak Isle padá brada. „Holky, jděte si prohlédnout pokoje,“ vybídla jsem je a rychle jsem vystrčila Clover ze dveří. „Nevíte, kdy budu moct s panem Robertsem projednat zakázku?“

„Mám vám předat tohle.“ Isla sáhla do kapsy u kalhot a vytáhla přeložený list papíru. Když jsem ho rozevřela, spatřila jsem složitý a velmi abstraktní náčrt, jakýsi diagram. Ta spousta čar, šipek a kružnic připomínala zvěrokruh.

„Co to má být?“ zeptala jsem se a papír pootočila. Nebylo jasné, jak má být náčrt orientovaný.

„To je ona,“ pronesla Isla rezolutně, „nástěnná malba, kterou máte pořídit v majáku.“

Zírala jsem na ni a přemítala, jestli jsem se nepřeslechla. „Tohleto? Doopravdy?“

Isla naklonila hlavu. „Je s tím nějaký problém?“

„Ale ne,“ odvětila jsem tónem, který neznel přesvědčivě ani mně samotné. „Asi jsem očekávala podrobnější předlohu, nebo třeba psané pokyny.“

„Pan Roberts mi dal jen tohle. Řekl mi, ať vám seženu veškeré vybavení potřebné k práci. Takže mi můžete sepsat, jaké věci budete požadovat, a já to zítra zařídím.“

Stále v údivu nad nákresem jsem řekla, že jí udělám seznam, ale že si musím Stesk nejdřív prohlédnout.

„No to je nápad!“ zvolala Isla a narovнала stínítko lampy. „Hned vás tam zavedu.“

V silném větru, který se do nás venku na skalách opíral, jsem na vzdálenějším okraji ostrůvku zahlédla pohyb. Isla nám vysvětlila, že to jsou tuleni. Překvapilo mě, jak moc se přiblížili k domku, ale podle Isly jsou to – i přes svou velikost – plachá stvoření a nebudou nás obtěžovat. Pozorovala jsem, jak po kamenech kloužou do černé vody, a jejich siluety mi ve tmě připadaly téměř lidské.

Maják stál nějakých šest metrů od domku směrem ke vzdálenějšímu konci útesu. Všechny jsme postupovaly proti větru

k těžkým kovovým dveřím, jimiž se do majáku vcházelo. Rozoznala jsem předmět uchycený na klice. Byla to větvička. Chtěla jsem ji sundat, protože jsem si myslela, že ji přivál vítr a uvízla tam, ale Isla mi v tom zabránila.

„To je jeřábové dřevo,“ řekla. „Slouží k ochraně.“

Netušila jsem, o čem to mluví, ale poodstoupila jsem, zatímco se silou snažila otevřít dveře. Nakonec se pohnuly. Zvedla jsem si Clover na bok, pevně vzala Lunu za ruku a vstoupily jsme za Islou.

„Zatraceně,“ uklouzlo Saffy, když se rozhlédla. „Tady to je odporný!“ Sykla jsem na ni, ale uvnitř jsem s ní musela souhlasit.

Nikdy předtím jsem v majáku nebyla. Čekala jsem jednotlivá patra a uzavřené schodiště, avšak Stesk byl ponurý žulový kužel. Chatrné schodiště bylo volně uchycené u zdi a ve stylu Hitchcockových filmů se spirálovitě vinulo až do místnosti v kopuli nahoře. Čpěla tam vlhkost a hnijící ryby. Přemýšlela jsem, proč máme pod nohama vrstvu černé tekutiny, až nám Isla vysvětlila, že jedním ze spodních oken, které je rozbité, se dovnitř dostala mořská voda a zatopila podlahu.

„Řekla bych, že než se pustíte do práce, přijde vám vhod něco, čím tu vodu odčerpáte,“ poznamenala Isla.

„Je pravda, že si pan Roberts chce z majáku udělat spisovatelství ateliér?“ zeptala jsem se a Isla přikývla.

„Žádné knížky nevydává,“ dodala. „Je to jen koníček. Novou *Iliadu* od něj rozhodně nečekám. Loni maják koupil a vypadalo to, že si s ním neví rady. A pak mě najednou požádal, abych sehnala malíře, který maják vyzdobí a udělá z něj ateliér.“ Pronikavě se zasmála. „Kdo to kdy slyšel? Na psaní přece stačí tužka a papír.“

„Mohl by ho inspirovat ten výhled,“ nadhodila jsem.

„Leda tak k dalším výpravám na moře.“

Obestírala nás tma. Clover v rukou svírala plyšovou žirafku a kňourala, že chce domů. Nad hlavami nám poletovali netopýři. Horními okénky dovnitř pronikala měsíční záře a prozrazovala výšku objektu.

„Má pětáctřicet metrů,“ informovala nás Isla a obrátila baterku směrem vzhůru. „Do kopule vede sto třicet osm schodů. Nahoře je parádní rozhled, ale ten vám ukázu až za světla.“ Svit baterky dopadal na místa, kde oprýskaná barva odhalila holý kámen. Asi v polovině schodů někdo posprejoval zeď křiklavými odstíny limetkově zelené a černé.

„Před časem se někdo vloupal dovnitř,“ pronesla Isla ponuře. „Nějaký cizák, víte? Na ostrov jich teď přichází mnohem víc, poněvadž na východní straně se pronajímají nemovitosti. A máme tu nové muzeum neolitu. Tam byste měla vzít dcerky.“

Isla nás ujistila, že k podobným vloupáním dochází jen zřídka, protože turisté neboli „cizáci“ sem moc nechodí. Kromě asi šedesáti archeologů z „Univerzity“, kteří pracují na neolitických nalezištích, obývají Lòn Haven převážně místní. Někteří mladí nechtějí bydlet v usedlostech, které zdědili, a tak je začali pronajímat. Starší obyvatelé důrazně protestují proti tomu, aby se mladí ostrované stěhovali („Každý chce žít v Edinburghu nebo v Londýně,“ poznamenala Isla s úšklebkem), protože tím na ostrov lákají „cizáky“, kteří si pak jejich usedlosti pronajímají.

Bez ohledu na vloupání mě Stesk fascinoval. Jako umělkyně jsem měla mimo jiné ráda stíny a zaoblené stěny a tady bylo obojího víc než dost. Stíny se zdály být živé, jako by to byla křídla obrovského ptáka, kterého jsme svou přítomností vyplašily. Maják i přes svou strašidelnost působil podmanivě. Nadchlo mě, jak se schodiště uvnitř válcovitého objektu stáčí vzhůru v postupně se zužujících kruzích, jak absence pravých úhlů dává vyniknout i těm nejdrobnějším hranám a jak stavba přitahuje můj pohled nahoru.

„Zaplavila někdy maják voda?“ zeptala jsem se. Nešlo přeslechnout vítr, který mlátil do kamenných stěn, a hlasité syčení a pleskání vln poblíž.

„Bouřek tu máme požehnaně,“ řekla Isla a bylo znát, že pečlivě váží slova, aby mě neodradila. „Ale Stesk tu stojí už

sto let napospas všemu, co si pro něj matka příroda a bohové moří přichystali, a troufám si tvrdit, že ještě sto let vydrží.“ Odmlčela se. „Dokud budete mít na dveřích větvičku z jeřábu, nic vám nehrozí.“

Jakmile to dopověděla, zalil mě pocit *déjà vu*. Saffy s Lunou a Islou vykročily ke dveřím, ale můj dojem, že to tu důvěrně znám, byl tak silný, že jsem zůstala stát. Jako bych zaslechla něčí slova a snažila se jim porozumět.

„Liv?“ ozvala se Saffy někde za mnou. Rozhlédla jsem se kolem dokola a byla jsem si naprosto jistá, že cosi leží v rohu přímo pod schody, jako bych to tam sama nechala.

„Je všechno v pořádku?“ zeptala se Isla, zatímco jsem procházela olejovitou vodou ke schodišti. Světlo její baterky dopadlo na předmět, který plaval v černé vodě přede mnou. Byla to útlá bílá končetina dětské mrtvolky.

Luně vyšel z hrdla výkřik a její hlas se odrážel od stěn majáku.

„Co to tam leží?“ spěchala k nám Isla.

Luna dál ječela, zarývala do mě nehty a volala: „Ne! Ne!“ Chtěla utéct, ale já ji popadla a druhou rukou jsem vytáhla tělíčko ze špinavé vody.

Nebylo to dítě, ale pouhá panenka – ta v podobě nahého miminka, s jakými si ráda hrála Clover.

Když jsem pohlédla na škaředou tvář panenky s očima začerněnými fixem, do těla mi vystřelil adrenalin. Věděla jsem, že je to jen panenka. Ještě předtím, než jsem ji spatřila, jsem věděla, že tam leží a že si ji spleteme s mrtvým dítětem. Bylo to jako vzpomínka.

Jenže to je absurdní. Nikdy dřív jsem na tomto místě nebyla.

IV

Dalšího rána jsem se vzbudila za svítání, zmatená a ztuhlá. Trhla jsem sebou, když jsem spatřila výjev ohraničený oknem

v zatuchlé ložnici – šedivou vlnu, která se vypínala nad skálou jako přízračná ruka. Naprasklým okenním sklem hvízdavě profukoval vítr a z parapetu si mě troufale prohlížel sedící albatros. Když pak roztáhl křídla a vznesl se k obloze, objevil se maják na skalnatém výběžku. Musela jsem si připomenout, že jsem ve Skotsku, na malém ostrůvku na východním pobřeží Skotské vysociny a v tomhle majáku mám za úkol vytvořit nástěnnou malbu.

Vstala jsem, uvařila si kávu a zkusila přijít na to, jak zapnout televizi. Jelikož neměla anténu, nešel naladit jediný kanál. V televizní skřínce se schovával videopřehrávač, ale žádné kazety. Opustily jsme York tak narychlo, že jsem sbalila jen to nejnnutnější – tedy pár kusů oblečení a několik hraček pro děvčata, ale rozhodně ne žádné videokazety. Nechala jsem toho, sedla jsem si ke kuchyňskému stolu a rozložila před sebou papír, který mi dala Isla. Návrh malby určené pro stěny majáku.

Co to má být? Kruh v obilí? Nebo nějaký zvěrokruh?

Dalo by se podle ní vytvořit pěkné tetování, ale jako malba do vnitřku takhle velké budovy to bylo... nezvyklé. Čekala jsem obraz, který vypráví příběh, třeba námořní scénu. Galeonu s bílými plachtami napnutými ve větru, oblohu při přechodu ze dne do hvězdné noci a vzdouvající se moře plné velryb a hlavonožců číhajících v temných hlubinách. Takové motivy by se v majáku vyjímaly skvěle, ať už by daly jakoukoli práci. Ale tohle... ten náčrt byl jako fyzikální rovnice, suchý a chladný.

Ukazovákem jsem přejížděla po symbolech, abych vypátrala nějaký vzor. Dva větší trojúhelníky – z toho jeden vzhůru nohama –, které se v nejužším bodě dotýkaly, překrýval jeden menší trojúhelník. To vše v obdélníkovém rámečku. Tak vypadal základ schématu, ústřední motiv, z něhož se všemi směry po obdélníku vějířovitě rozbíhaly čáry, šipky a další tvary. Některé připomínaly linie rodokmenu, jiné zase pravoúhlé paprsky pavoukového diagramu. Některé linky křížily tři kratší čáry,

jiné měly tvar písmena C nebo obráceného C a další vypadaly jako svastiky.

Svastiky?

A sakra. Pracuju snad pro nacistu?

Uvnitř obdélníkového rámu bylo okolo trojúhelníků volně roztroušených několik symbolů, které působily starším dojmem. Přemítala jsem, jestli to nejsou egyptské hieroglyfy. Jak mám, ksakru, něčím takovým vymalovat maják? Zkoušela jsem si představit, jak to vůbec fyzicky provedu. Stěny Stesku byly schodištěm rozdělené na části, podle kterých budu muset malbu rozkouskovat a dát si velký pozor, aby na sebe navazovaly. Další problém představovaly oblé zdi. Kresba byla načrtnutá ručně, avšak zjevně za pomoci pravítka a úhloměru, protože čáry byly rovné. Zachovat je přímé v zaoblené budově bude po technické stránce noční můra.

Šla jsem se podívat za Saffy do malé ložnice v podkroví, abych se jí zeptala na symboly na okrajích schématu. Zajímala se o mytologické symboly kvůli školnímu projektu a naposledy, co jsme spolu pořádně mluvily, mi ukázala vlastnoručně namalované Horovo oko a zapáleně mi vysvětlovala, jak ji bude chránit před zlem.

Její postel však byla prázdná a v předsíni neměla boty ani plášť. Divoce se mi rozbušilo srdce. Kde jen mohla být?

„Dobrý ráno, mami,“ ozvala se od schodů Luna s hnědými vlasy zplihlými mastnotou na stranu.

„Nevidělas svou sestru?“ zeptala jsem se jí.

„Ještě spí v postýlce.“

„Nemyslím Clover, ale Saffy.“

Luna zívla a zavrtěla hlavou.

Políbila jsem ji na temeno hlavy. „Zůstaň uvnitř, prosím tě.“

„Kam jdeš?“

„Najít Saffy.“

Rychle jsem vyrazila ke Stesku. Zatímco jsem trhavým pohybem otevírala těžké dveře, o skálu se rozstříkla vlna a pokropila

mě. Jakmile jsem vešla dovnitř a začala se rozhlížet, ucítila jsem takový zápach, že jsem si musela zakrýt ústa i nos.

„Saffy?“ zavolala jsem.

V kopuli, na samém vrcholku schodiště, jsem zahlédla postavu. Dítě s dlouhými světlými vlasy. Nejspíš dívku. Podle bledého ramínka, které se nahoře mihlo, jsem usoudila, že na sobě nemá vrchní část oděvu. Byla to malá, asi pětiletá, holčička. Riskovala, že vylezla až tam.

„Saffy!“ vykřikla jsem. „Jsi nahoře?“

Nikdo neodpověděl. Rozběhla jsem se po schodech tak rychle, jak jsem mohla, a proklínala jsem se, že nejsem ve formě. Když jsem se dostala až nahoru, srdce mi tlouklo v krku tak silně, že mě napadlo, jestli nejsem nemocná. Přiměla jsem se k pohledu až úplně dolů. Sice se výšek nebojím, ale tady mě od pádu na beton a zlámaného vazu dělilo jenom rezavé zábradlí. Vyběhla jsem zbytek schodů do kopule s rozhodnutím, že pošlu Saffy zpátky dolů.

Do místnosti v kopuli vnikalo světlo desítkami okenních tabulek, jež měly strukturu včelí plástve. Byl odtamtud výhled na západní stranu ostrova, až k tyčícím se bílým kopcům, které představovaly hranici mezi vyliďněným západem a více osídleným východem. Jejich členitý hřeben připomínal páteř. V kopuli však nikdo nebyl.

„Haló?“ zvolala jsem. „Je tu někdo?“

Rozhlédla jsem se pro případ, že by tu bylo ještě jedno schodiště nebo průchod do další místnosti, kde by se dítě mohlo schovávat. Uprostřed místnosti se nacházel starý kovový rám, ze kterého patrně kdysi Fresnelova čočka vysílala na vody severního Atlantiku jasný kužel světla. Ze zdi se drolila omítka a v místech, kde dosud držela, ji pokrývalo graffiti.

Všimla jsem si, že na jednom okně je klika, a po zádech mi přešel mráz. Hlavou mi bleskla představa vystrašeného dítěte, které po ní sahá. Váhavě jsem za ni vzala a zatlačila. Okno šlo otevřít snadno. Dovnitř proniklo šumění moře a sténání větru. Pod sebou jsem spatřila střechu domku a balvany porostlé

mechem, na které zářilo slunce. V levé části ostrůvku seděla na kamenech blondatá postava a máčela si nohy ve vodě.

Saffy.

Co nejrychleji jsem seběhla ze schodů a pospíchala za ní. Zezadu na krku měla propiskou čerstvě nakreslený jakýsi keltský klikyhák – „předběžné tetování“, jak ho nazývala. V jedné ruce držela prastarou knihu, kterou nejspíš našla v domku, a ve druhé svírala starý paklíč. Kamenný domek byl plný harampádí – knih, ozdobných předmětů, vysušených ježovek a žraločích čelistí připevněných ke zdi, proboha! – a Saffy byla stará vetešnice. Už v době, kdy byla ještě batole, jsem pod její postelí nacházela různé zkonfiskované podivnosti jako víčka od lahví, přístroje nebo plevel natrhaný v předzahradce. Zjistila jsem, že ty věci nechce na hraní, ale čistě proto, aby si je schovala a měla nějaké tajemství.

Ze sluchátek, která měla na uších, unikal ven těžký rytmus. Nesundala si je, ani když se mi s ní podařilo navázat oční kontakt. Rozčileně jsem se k ní sklonila a strhla jí je z hlavy.

„Co děláš?“ zakřičela. „Vrať mi je!“

Okamžitě jsem toho litovala. Vyrvala mi je z rukou.

„Nevidělas nějakou malou holčičku?“ zeptala jsem se jí.
„V majáku?“

Zašklebila se. „Cože?“

„Nahore v kopuli jsem zahlídla děvčátko, nevidělas ho taky?“

„Absolutně nemám páru, o čem to mluvíš...“

„Tak jo. Poslyš, potřebuju, abys mi s něčím pomohla.“

„Nemám čas,“ opáčila, nasadila si sluchátka zpátky na hlavu a rozevřela knihu. „To přece říkáš pokaždý ty,“ dodala.
„Promiňte, děcka, máma nemá čas.“

Její rýpavou poznámku jsem přešla. „Jde o jeden symbol. Bodlo by mi, kdybys mi pomohla, Saffy.“

Asi minutu nereagovala a já čekala. Nakonec se zeptala: „Jaký symbol?“ Řekla jsem jí, že ho mám v domku, a otočila jsem se k odchodu. Pomalu se postavila, strčila si knihu do podpaží a vyrazila za mnou. Lem džínů přitom vláčela skalními jezírky.

Když za mnou přišla do kuchyně, dala jsem vařit vodu a udělala nám oběma čaj. Saffy se posadila ke stolu a zabrala se do stránek malé knihy, kterou měla v rukou.

„Co to vlastně čteš?“

„Grimoár.“

„Cože?“

Postavila jsem před ni hrnek, v dostatečné vzdálenosti od knihy, kterou položila před sebe na stůl. Kniha vypadala staře, měla zažloutlé a jemné stránky.

„Kdes ji vzala?“ zeptala jsem se.

„Z knihovny v obýváku. Je to kniha kouzel. Písmo místy připomíná islandský runy. A píše se tam taky o čarodějnicích.“

„Vážně?“

„Jo. Hony na čarodějnice se pořádaly ve Skotsku i v Anglii. Podle všeho to byly nejhorší hony v Evropě. Vědělas to?“

Zavrtěla jsem hlavou. V té chvíli jsem se více starala o to, jak s Robertsovou knihou zachází. „Buď na ni opatrná, Saffy,“ nabádala jsem ji. „Třeba je vzácná.“

„To těžko,“ ušklíbla se. „Kdyby měla nějakou cenu, jen tak by se tu neválela.“

„Nezapomeň, že není tvoje!“

Podala jsem jí hrnek a rozevřela před ní nákres nástěnné malby.

„Tohle je svastika, vid?“ zeptala jsem se a ukázala na jeden ze symbolů.

Zadívala se na papír a já si sedla vedle ní. Měla jsem z její blízkosti radost. Naposledy jsme spolu takhle seděly před několika týdny, a přestože teď byla mrzutá a nepřístupná, nezvedla se a neodešla.

„Co to je?“ otočila se na mě. „Tohle máš namalovat v májaku?“

Přikývla jsem a ona se zasmála.

„To si z tebe dělaj srandu.“

„Taky se mi zdá.“

Znovu se zadívala na symbol. „Máš pravdu, je to svastika.“

Poklesla jsem na mysl. „Nebudu přece malovat podělaný nacistický symboly,“ utrousila jsem. Jinou možnost jsem však neměla, protože jsem potřebovala peníze.

„Svastika sice je nacistickéj symbol, ale používala se i v hinduismu a v buddhismu,“ poučila mě Saffy. „A taky ve starým Římě a ve starověkém Řecku.“ Sepnula ruce a zvedla ke mně modré oči. „Mám pokračovat?“

Byla jsem v rozpacích. „Takže... to není nácek.“

„Kdo?“

„Pan Roberts. Ten chlap, kterému mám vymalovat maják.“

Pokrčila rameny. „Možná je. Jenom říkám, že svastika existovala už tři tisíce let před Kristem. Stejně jako tenhle symbol,“ řekla a ukázala na překrývající se trojúhelníky.

„Ten taky?“

„Je to variace na boromejský kruhy neboli symbol Svátý Trojice. Jakmile bys jeden kruh odstranila, ostatní se ti rozpadnou. Je to znak pro nekonečno.“

„A co znamená tenhle?“ zeptala jsem se a ukázala na symbol, který připomínal egyptský hieroglyf.

„No, to bych ti mohla říct,“ pronesla, „ale nebude to zadarmo.“

Zadívala jsem se na ni. „Kolik chceš?“

„Dvacet liber.“

Za dvacet liber jsem mohla nakoupit potraviny pro všechny na celý týden. S očekáváním natáhla ruku.

„Ne, díky,“ odmítla jsem. „Zajdu si do knihovny.“

„Možná by ses občas mohla zamyslet, než začneš někoho označovat za nacistu, Liv.“

Oslovení „Liv“ zabořilo, přesně jak to zamýšlela. „To bych mohla.“

Pak si zastrčila knížku do podpaží a postavila se k odchodu tak prudce, že přitom rozlila čaj po stole a po nákrese malby.

„Saffy!“ vykřikla jsem. „Koukej, cos provedla!“ Rychle jsem papír popadla, ale stránka byla celá politá. Mohla jsem ji na nejvyšší držet ve vzduchu a nechat čaj stéct dolů, aby papír neprosákl naskrz.

„Je to jenom debilní cár papíru!“ zvolala.

„Jenom debilní cár?“ opáčila jsem a zoufale třepala s papírem, abych z něj tekutinu dostala. „Jinou kopii malby nemám!“

„Tak si o ni řekni,“ odsekla a mrskla s hrnkem do dřezu, až to zařinčelo. „Pokud vím, papír se dá sehnat docela snadno. Nebo jsme na tom vážně až tak špatně?“

Její komentář pro mě byl šok, stejně jako fakt, že se ani nesnažila o omluvu. „Co se s tebou sakra děje?“

„Myslím, že na to by ses měla zeptat spíš sama sebe,“ ucedila, obrátila se a postavila se proti mně. Už byla o deset centimetrů vyšší než já. „Uprostřed noci nás všechny zatáhneš sem, doprostřed ničeho. Tak se má podle tebe rodič starat o děti?“

Věděla jsem, že pod tou strašnou otázkou se skrývá celý proud výčitek. „Možná se o vás nestarám nejlíp,“ připustila jsem, aniž jsem dala najevo, jak moc se mě její slova dotkla. „Až budeš mít sama děti, můžeš všem ukázat, o kolik lepší matka jsi...“

Přimhouřila oči. „Tys mi rozhodně latku moc vysoko nenastavila.“

Než jsem si uvědomila, co dělám, zvedla jsem ruku a dala jí facku, až to hlasitě plesklo. Sáhla si na tvář a s úděsem na mě pohlédla.

„Promiň,“ zašeptala jsem otřesená tím, co jsem provedla. „Promiň, Saffy. Promiň!“

Svráстила tvář, oči se jí naplnily slzami a z úst jí vyšel vzlyk. Na okamžik z ní spadla ta bezchybně vymodelovaná maska pubertální povýšenosti a já spatřila její ničím neskrývanou bolest přímo před sebou. Na kratičkou chvíli jsem v ní uviděla svoji malou holčičku, která se snaží vzpamatovat z toho, že jsem ji udeřila – že jsem překročila hranici, kterou jsem si slíbila nikdy v životě nepřekročit.

Uchopila jsem ji za paži, abych jí pomohla vstát, ale ona se mi vytrhla a chytila se za hlavu. Muselo ji to ranit.

Otočila jsem se a vběhla do kuchyně, abych se podívala do malinkatého mrazáku v lednici, jestli tam není nějaký led. Ale nebyl. Namočila jsem pod tekoucí studenou vodou kapesník a vrátila se do obýváku.

Jenže Saffy už byla pryč.

Dveře zely dokořán jako otevřená rána.

SAPPHIRE, 1998

I

Sapphire slepě klopytá po cestě pryč od Stesku.

Je ještě brzy a pod oblohou barvy leštěného stříbra rachotí nepoddajný mohutný oceán, který dosahuje až ke kamenům na okraji náspu. Saffy se otočí, celá bez dechu ze vzteku a z toho, jak se musí brodit vodou, a pohlédne nazpět ke kamennému domku. *Taková díra! Na celým tomhle podělaným ostrově není KFC ani McDonald.* A co se týče majáků – vždycky v ní vyvolávaly příjemnou představu romantické stavby, která má za úkol vysílat světlo na moře, a bezpečně tak dovést lodě domů. Tenhle maják jí ale nahání hrůzu. Je vysoký a bílý, má na mnoha místech oprýskanou barvu a rozbitá okna. Dokonce se ani jako maják nevyužívá. Je to jen obrovská falická ohavnost.

Díky studenému, slanému vzduchu ji přestala pálit tvář. Přimhouřenýma očima pozoruje domek a přeje si, aby ho dokázala silou vůle podpálit. *Co je to za matku, která je schopná praštit vlastní dítě?* Navíc potom, co je dovezla sem, na konec světa, právě v době, kdy se Saffy připravuje na závěrečné zkoušky před vstupem na střední školu. Saffy svou školu v Yorku zbožňuje, stejně jako své přátele a Jacka, se kterým už půl roku chodí.

Mámu nenávidí. Proč nemůže prostě umřít, aby si Saffy adoptoval někdo normální? Třeba se vrátí její biologický

otec, s milou ženou a dalšími dětmi, a Saffy bude znovu vést běžný život. Nebude muset přebývat na lodích, a někdy dokonce ve stanu nebo v kamenném domku na ostrově jako teď. Její život bude mít opět řád, bude chodit v určitý čas spát a nebude nosit oblečení pocházející výhradně z dobročinných obchodů.

Poslední dobou často myslí na Seana, svého nevlastního otce. Tolik jí chybí. Dokud byl naživu, všechno bylo normální a oni byli šťastní. Dokonce i máma byla jiná. Nebyla sice tak hubená jako teď, ale aspoň byla v klidu. Teď je plná té zvláštní, napjaté energie. Je neposedná jako říční pták. A pořád v transu, jako by napůl spala nebo v jednom kuse snila s otevřenýma očima. Zato se Seanem bylo na světě krásně. Připomínal slunce, které probudí barvy v každém, na koho posvítí.

Jakmile jí Liv oznámila, že se Sean zranil při autonehodě, zeptala se, jestli hrozí, že zemře, protože z toho měla největší strach. A když jí Liv řekla, že nejspíš ano, Saffy si slíbila, že bude v posledních chvílích u něj. Na tom slibu lpěla – chtěla Seana držet za ruku až do konce, aby to poslední, co uvidí, byla ona. Nemohla změnit fakt, že není jejím skutečným otcem, ale mohla tu být pro něj, až bude umírat.

Jenže Liv trvala na tom, aby Saffy odešla domů se strýčkem Liamem, a nic ji nedokázalo přesvědčit o opaku. Saffy nařikala a prosila, ale Liam ji přesto popadl za ruku a odvezl domů. Sotva za hodinu zazvonil telefon a ona se dozvěděla, že Sean je po smrti.

Kdyby to byl její skutečný otec, máma by jí určitě dovolila zůstat. Tím si je jistá. Ale protože tomu tak nebylo, musela odejít a navždy se rozloučit se svou drahocennou představou toho, že ho bude držet za ruku, až se vydá na onen svět. Odešel, aniž tušil, jak moc jí na něm záleželo. Tohle matce v životě nepromine.

Z hrdla se jí derou vzlyky, zatímco bez rozmyslu klopýtá ke shluku stromů na druhé straně cesty a k hrudi tiskne grimoár.

II

Vklouzne do chladu lesa, kde namísto slaneého pachu zátoky ucítí vůni přírody. *V lese věci rostou, pomyslí si, zatímco na pláži umírají.* Půda pod nohama je měkká, vystlaná borovým jehličím a listovým, a pohled nahoru zase připomíná zelenomodrý akvarel. Za pouhou minutku je Saffy lépe, teď když je skrytá před zraky všech.

Proplétá se mezi kmeny nahuštěnými jako linky čarového kódu, pozoruje veverka mizející v korunách stromů a postupně se uklidňuje. Dojde k říčce, u které spatří skrčené zvíře. Podle měděného kožíšku a dlouhého bílého ocasu pozná lišku. Naživo ještě žádnou neviděla. Opatrně se k ní přibližuje, aby ji nevyplašila, a teprve ve chvíli, kdy ji má na dosah ruky, si uvědomí, že liška je mrtvá. Někdo nebo něco ji rozpáralo.

Poodstoupí a otře si ruce o džíny, jako by vzduch kolem mrtvého zvířete byl zamořený. Vydá se opačným směrem a narazí na starou dřevěnou chýši ukrytou v odlehlém cípu lesa. Jako by tu na ni čekala. Je to malá stará chatrč, kterou patrně využívala lesní stráž nebo někdo podobný, a uvnitř je sucho. Kouty jsou plné pavučin a uschlého listí a na dřevěné lavici je vidět staré kolečko od hrnku. Saffy si položí grimoár na kolena a uvelebí se, aby se jí dobře četlo. Zády se opře o stěnu a kolena přitiskne k hrudi.

Venku začíná pršet. Silný déšť ohýbá větve stromu, který roste hned vedle chýše, a bubnuje do střechy. Lesní půda chrastí a praská, ale do domku se voda nedostane. Saffy se poleká. Co když se zasekly dveře a zůstane tu uvězněná? Vstane a jde se podívat, zda jdou dveře otevřít. Když zjistí, že ano, s úlevou je za sebou opět zavře.

Poté se vrátí ke knize.

Asi bych to měl vzít od začátku, tedy od našeho prvního setkání.

Otec nás vzal na sever, když jsme byli ještě malí – mně bylo čerstvě jedenáct, bráškově devět a sestřička byla na cestě. Vzpomínám si, jak vůči nám byli lidé nedůvěřiví, jako bychom se svým zoufalým a neomaleným příchodem snažili město dobýt. Chvilu trvalo, než se k nám lidé začali chovat přátelsky, ale pamatuji si rodinu Hyndmanových, kteří nás mile přijali a pomáhali nám se rozkoukat. Sami se přistěhovali rok před námi a podle svých slov zažili podobné přivítání. „Žijí tady zvláštní lidé,“ říkala paní Hyndmanová, křestním jménem Finwell. Její manžel Hamish se blízce spřátelil s mým otcem a pomohl mu najít práci, a když se matce moje sestra narodila mrtvá, Finwell u nás doma trávila spoustu času, nosila nám jídlo a matku utěšovala. Pojmenovala holčičku Elizabeth po naší babičce. Nebyl žádný zjevný důvod, proč má sestřička umřela pouhý den předtím, než se měla narodit, ale takové věci se prostě stávaly a dějí se i dnes. Myslím však, že máma už potom nikdy nebyla jako dřív.

Vypomáhaly nám rovněž jejich dcery Jenny a Amy. Třináctiletá Jenny, které na zádech splýval dlouhý tmavý cop jako pletenec svalů, měla kamenný výraz a drsné vystupování. Amy byla o několik měsíců starší než já a raději si hrála se mnou, než aby pomáhala matce vařit a uklízet náš dům. Vypadala jako zdivočelé dítě odchované vlky. Byla malá a vychrtlá a měla hřívu havraních vlasů, které se zdály být neustále rozčuchané a trčely do všech stran a obvykle v nich byly zamotané různé bobule a listy, jako by ji někdo protáhl křovím. Její pronikavé mechově zelené oči jí svou září dodávaly tajemný vzhled. Kůži měla bledou jako čerstvé mléko a přední zuby jí rostly nakřivo, a jelikož se pořád něčemu smála, dávala je často na odiv. Když si ji vy-

bavím jako dítě, mám před očima její záchvat skřehotavého smíchu, hlavu zvrácenou dozadu a nohy tenké jako proutky. Z nějakého důvodu měla ustavičně zablácená kolena – na což si její matka postěžovala pokaždé, když na Amy pohlédla – a oblečení potrhané a špinavé.

Naše životy byly plné kouzel. Často mi tekla krev z nosu a moje matka vždycky shromáždila své přítelkyně, aby pomocí obřadu krvácení zastavily. Pramen, z něhož jsme brali vodu, byl čarovný, a když se z něj člověk napil a potom zalhal, riskoval, že mu jazyk nateče tak, až mu ucpe ústa. Ovčí lebka pomazaná krví a dehtem člověku ukázala cestu k pokladu, jestliže ji hodil na zem, aniž se přitom bál zlých duchů, kteří stáli okolo a snažili se poklad udržet mimo jeho dosah. Na to si troufl jen málokdo z nás, protože nebát se bytostí z onoho světa nebylo snadné.

Většina z nás používala magické praktiky jako nástroje, ale někteří měli dar, díky němuž mohli pomáhat ostatním – jako například Finwell. Jako pomocnice při porodech byla proslulá tím, že dokáže předejít smrti dítěte. Také bylo známo, že umí porodní bolesti přenést z ženy na manžela, pokud s tím on souhlasí, a ačkoli se to nikdy neprokázalo, věděl jsem, že je za své služby placena lépe než ostatní porodní báby z vesnice. Díky její péči ženy totiž porod nejen přežily, ale dokonce při něm zažily extázi.

Žili jsme v časech plných nebezpečí. Z událostí v North Berwicku se již stala legenda a příběh o tom, jak stovky čarodějnic přivolaly bouři na krále Jakuba VI., když se s manželkou plavil přes moře z Norska do Leithu, jsme znali všichni. Když jsme jako děti nechtěli jít spát, rodiče nás strašili právě čarodějnicemi. Tvrdili, že nás čarodějky zaklejí, uvaří naše vnitřnosti nebo nás zasáhnou očarováním šípem a předají nás ďáblu.

Zprávy o trestech udělených čarodějnicím z North Berwicku se předávaly z generace na generaci. V jejich čele stála Agnes Sampsonová, postarší žena a léčitelka z Haddingtonu.

*Na hlavu jí nasadili „masku hanby“, obávaný nástroj uko-
vaný ze železa, jehož čtyři ostré čepele pronikaly čarodějnici
do úst, aby ji umlčely a nepochybně jí i natrvalo poškodily
jazyk. Masku Agnes připoutali řetězem ke stěně cely, a ona
tedy nemohla řadu dnů hovořit, jíst ani spát. Musela navíc
přetrpět to ponížení, když potřebovala vyprázdnit střeva
nebo močový měchýř a nemohla tomu věnovat náležitou
péči. Kromě toho nepochybně po celou dobu snášela nesmír-
nou bolest.*

*Po několika dnech, které tak strávila, se přiznala, že bou-
ři přivolala ve spolupráci s ďáblem. Vždycky jsem si říkal, že
kdybych musel protrpět celé dny bez přestávky v kobce s tak
děsivým nástrojem na hlavě, určitě bych se přiznal, že jsem
Satan osobně. Agnes po svém doznání nedostala milost,
nýbrž ji okamžitě popravili a spálili na hranici.*

*Všichni byli zprvu rádi, že si král Jakub VI. vytkl za své
poslání zbavit svět čarodějnic. Díky Bohu za jeho hledače
čarodějek, kteří nás měli před tím zlem ochránit! Lidi dob-
ře věděli, že je ze všech stran obklopuje svět, který nelze
spatřit, svět, který se ukrývá za závojem, ačkoli má stejnou
moc jako svit letního slunce. Věděli, že existují dvě formy
magie – ta dobrá, kterou používají léčitelé, a špatná, jež
pochází od Satana.*

*Ukázalo se, že Amy matčin léčitelský dar zdědila. Po-
máhaly jí v tom kameny se symboly, které podle ní pocháze-
ly z dalekého severu. Znal jsem je od Finwell, která je ma-
lovala po celém jejích domě – na kliky u dveří, brousky či
boty a zespodu na sudy. Zeptal jsem se Amy, proč by se měl
člověk obtěžovat kreslením symbolu na spodek sudu. „Vž-
dyť ho stejně nikdo neuvidí,“ prohlásil jsem. Zpražila mě
pohledem.*

*„Není to na ozdobu, Patricku.“ A nic víc mi k tomu ne-
řekla.*

*Stejně obrazce – souhvězdí, šipky a místy jakési vidličky
– byly s působivou zručností vyleptány i na kamenech. Byly*

to runové kameny z Islandu, dědictví po praprababičce Amy. Obrázky na nich představovaly magické znaky a symboly. Předávaly vzkazy kamsi do říše duchů, a jestliže je použila správná osoba, mohly způsobit různé věci, dobré i zlé.

Já tomu moc nevěřil. Aspoň do chvíle, než jsem zjistil, že fungují.

S Amy jsme nachytali ryby, které jsme chtěli mít jako mazlíčky. Amy je strčila do kbelíku s vodou a dala jim jména.

„Budou mít mladé,“ oznámila mi.

„A ty pak prodáme?“ zeptal jsem se. Podívala se na mě, jako bych se zbláznil.

„Ne. Pak pojmenuju i mláďata. Budeme král a královna rybí kolonie.“

Ale příštího rána všechny ryby plavaly na hladině. Amy se rozlítla a začala se fackovat. Řekl jsem jí, ať toho nechá.

„Jsou to jen ryby, Amy,“ uklidňoval jsem ji. „Můžeme si sehnat další.“

„Ale já je zabila!“ křičela. „To jsem nechtěla.“

Později toho dne mě poprosila, abych s ní šel do lesa. Koukal jsem na ni, jak se vleče s kýblem plným mrtvých ryb celou cestu do lesa. Na mytíně potom založila ohniček. Byla rozrušená a tvář měla ještě zrudlou a opuchlou od pláče. Z kapsy vytáhla velký bílý kámen s červeným obrazcem. Byla to jedna z run.

„Table znamená znovuzrození,“ vysvětlila mi a já pohlédl na řadu křížků a šipek vyrytých v kameni. Prozradila mi, že je to křemen starý jako sama Země.

„Od čeho je červený?“ zeptal jsem se a ukázal na rýhu vyrytou hluboko do kamene.

„Od porodní krve,“ odpověděla a čichla ke kamenu. „Už po stovky let tam každá žena z našeho rodu přidá svou krev pokaždé, když se jí narodí dítě.“

Otřel jsem si ruce do košile.

Potom vložila kámen do plamenů.

Na její pokyn jsme se chytli za ruce a drželi je nad ohněm. Museli jsme sedět v nepohodlné pozici, abychom se nespálili. Se zavřenýma očima pronesla několik slov v nějakém mně neznámém jazyce. Vzpomínám si, jak se zvedl vítr a mě přepadla závrať, ale jinak se nic nestalo. Tedy až na to, že ryby obživly.

„Hele! Podívej!“ vyjekla Amy. Poskakovala na místě a ukazovala na kbelík. „Zabralo to!“

Mluvím čistou pravdu. Ryby, které se předtím vznášely na hladině, nyní všechny plavaly ve vodě. Přiměl jsem ji, aby jednu vzala do dlaní a ukázala mi ji, a uviděl jsem, že rybka sebou pleská a drobnými ústy lapá po dechu. Nakonec ji Amy vhodila zpátky do vody.

Ohromilo mě to, ale hlavně jsem měl radost kvůli ní. Ještě jsem nebyl dost moudrý na to, abych se polekal.